

mit personlige Vedkommende har søgt at sikre mig saa godt som muligt derimod. Det foreligger der imidlertid ikke noget om, og for mig staaer det saaledes, at det er sagkyndige og samvittighedsfulde Folk, der vide, hvad de ere gaaede ind til som Statens Repræsentanter i dette Forhold.

Jeg haaber, det skal lykkes at fortsætte videre paa samme Vej. Jeg skal ikke stille Spørgsmaal, ellers kunde jeg jo ogsaa spørge, i hvilket Omfang den nuværende Landbrugsminister mener, at Fornyelse skulde finde Sted — vi have jo før talt om det —, om han har tænkt paa det i nogen Maade. Ellers vilde det jo have været naturligt, at Lovforslaget forrige Aar var blevet affattet paa samme Maade som i 1904, da der fandtes en Bestemmelse om, at de daværende Kommissionsformænd fortsatte deres Funktionstid ud. Den højtærede Landbrugsminister slettede jo den Bestemmelse i den Lov, han forelagde, forrige Gang han var Minister, og det maa dog formodentlig have haft en Hensigt. Den højtærede Landbrugsminister ønskede altsaa ogsaa at staa frit og skabe Forholdene saaledes, at de alle skulde udnævnes paa ny, enten de gamle eller andre i deres Sted. Og saa vidt jeg ved, er der ogsaa adskillige Medlemmer i dette Ting af den ærede Ordførers eget Parti, der, hver Gang der var Tale om at udnævne nye Kommissionsformænd, ogsaa have indstillet Husmænd dertil. Det er sket til mig, og det er, saa vidt jeg ved, ogsaa sket til den tidligere Landbrugsminister. Denne Indstilling er tagen til Følge, og det er altsaa ganske naturligt, at jeg for mit Vedkommende handlede i fuldkommen Overensstemmelse med, hvad der var sket i Fortiden; og jeg haaber, at den Vej, jeg slog ind paa den Gang, vil blive fortsat i Fremtiden.

S. Sørensen: Som ærede Medlemmer maaske erindre, tillod jeg mig ved Finanslovens første Behandling at fremdrage det Spørgsmaal, som jeg nu har tilladt mig at stille et Ændringsforslag om til § 18 under II. A. 8. Jeg fik den Gang intet Svar fra den højtærede Landbrugsminister, og det kunde jeg heller ikke vente, thi det var nogen Tvivl underkastet, hvorvidt de 1,000 Kr. til Varde Plantage vare opførte paa Forslaget eller ikke, hvilket ogsaa blev indrømmet mig, da jeg gik ned i Ministeriet for at faa Sagen nærmere undersøgt; imidlertid var det Mening, at de skulde udgaa. Jeg henvendte mig saa til Finansudvalgets daværende Formand, det

ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og spurgte om, hvad jeg nu skulde gøre, om jeg maatte komme til Finansudvalget. Saa sagde han: Du skal blot gaa den regelrette Vej, stil dit Ændringsforslag til anden Behandling, og saa kunne vi tales ved om Sagen mellem anden og tredje Behandling; jeg kender jo nok Varde Plantage. Dette er altsaa Anledningen til, at jeg har stillet dette lille Ændringsforslag om et Tilskud paa 1,000 Kr. til Varde Plantage.

Denne Plantage, der nu bestaar af ca. 1,400 Tdr. Land, er en af de ældste Plantager i hele Vestjylland. Det Selskab, som sørgede for, at denne Plantage blev anlagt, er ældre end Hedeselskabet. Det har hele Tiden haft en Særstilling, idet det har faaet Tilskud ikke gennem Hedeselskabet, men direkte fra Stat, Amt og Varde Kommune og til en Tid ogsaa fra Landhusholdningsselskabet. Nu vil man altsaa slette det Bidrag, Staten har ydet, nemlig de 1,000 Kr. Dette gør, at man derovre saa maa standse med Beplantningen. Man vil maaske hertil sige: Ja, nu kunne vi se, om et Aars Tid eller to kunne vi optage det igen. Men for det første vide ærede Medlemmer nok, at det er ikke saa let, naar en Sag er gleden ud af Finansloven, saa atter at faa den optaget, og for det andet gaar det ikke saadan til, at man kan holde op og saa straks igen efter nogle Aars Forløb begynde at beplante. Der maa først Kultivering til. Det, der først sker, naar et Areal indtages derovre, er, at der skrælplojes, altsaa at Lyngen vendes omkring, og dernæst ligger det saaledes i 2 Aar, indtil der er indtraadt en vis Porøsitet, en vis Forraadnelse; naar det er sket, harves eller grubbes det Stykke, der skal indtages, saa gaar der atter et Aar, saa pløjer man meget dybt med Reolplov og Undergrundsplov, og saa først begynder den egentlige Beplantning. Men disse Forarbejder betale sig ogsaa, idet Beplantningen vokser meget hurtigere og forhaabentlig kraftigere, end om man blot lige pløjede omkring en Gang og saa satte Planten straks. Det er derfor af Vigtighed, at de kunne blive ved at fortsætte med deres Beplantning.

Maaske ærede Medlemmer ville gøre sig den Ulejlighed at gennemlæse den Redegørelse om denne Sag, som jeg senere skal tillade mig at omdele specielt til Finansudvalgets Medlemmer, men ogsaa til de andre Medlemmer, og hvori der gøres meget detailleret Rede for hele Sagens Forløb fra 1865 og op til Dato; det er en saa